

РОЗДІЛ

Поганий ранок Закса Нортони

Пора цвітіння, що вже закінчувалась, приносила звичні проблеми: пелюстки, зірвані вітром, жваво залітали до рота, вперто заліплювали окуляри та непомітно застригали у волоссі.

Хлопець зменшив швидкість, відпустив кермо велосипеда і простягнув руку, щоб зітнути кілька гілок, вкритих біло-рожевими квітками. Йому страх як кортіло привезти сьогодні подарунок для Нікти.

І він, певна річ, не очікував, що ранковий перехожий вилетить з-за повороту, ризикуючи вгарататись об переднє колесо. Хлопець ледве встиг схопитися за кермо та різко вивернув його

праворуч. Проте не втримав рівноваги й упав просто в запилюжену купу опалого цвіту, яка миттю здійнялася вгору, обсилаючи з ніг до чорнявої голови.

— Дивитися треба, куди летиш! — гаркнув він, незграбно вибираючись із-під велосипеда. Щоки вже заливали плями рум'янцю, нагадуючи, що й сам мав би за дорогою дивитися, а не квіти дерти.

Скельця окулярів зблиснули серед пелюсток, і хлопець сягнув по них. Коли тонка чорна оправа повернулася на кінчик носа, світ втратив розмитість і виявилося, що винуватець аварії — не-знайома дівчина. Побачивши, що все на позір гаразд, вона пробурмотіла невиразні вибачення. І — чкурнула геть.

— Чудово! А мені від цього типу полегшає? — крикнув хлопець навздогін, гамуючи в собі роздратування.

На його обурену думку, вранішня вар'ятка мала б поцікавитися його станом, перш ніж зникати в невідомому напрямку. Хоч він і тішився власній неуразливості, але випадкова зустрічна про неї точно не знала. Він оглянув велосипед, оцінюючи пошкодження. Провів вказівним пальцем по подряпаній рамі. Пофарбований у синє метал неохоче скрипнув, зайнявся слабким світінням і знову повернувся до початкового стану.

Рендалл Савітрі — вона ж «вранішня вар'ятка» і просто Рен — поспішала до Академії, подумки проклинаючи свій будильник, який з усіх можливих днів вирішив не задзвонити саме сьогодні вранці. У її перший навчальний понеділок. До всього — ледь не зіткнутися з велосипедом! Внутрішній голос уже відчитував її за це, нагадуючи, якою іронією долі було б пропустити початок навчання через аварію. Вдруге.

Погано знайомі вулиці плуталися перед очима, а серце гупало й підстрибувало вгору-вниз, як жертва шаленого атракціону. Дівчина відкинула назад розтріпане волосся й уповільнила ходу

лише тоді, коли попереду, в кінці квітучої алеї, з'явилася висока брама Академії. Вона здіймалася поміж деревами нагромадженням кованих візерунків і непрохано нагадувала вхід щонайменше в інший світ.

Перед брамою новоспечена студентка видихнула з полегшенням і вперлася руками в коліна, щоб перевести дух. А тоді облизала губи та проказала повільно й чітко, як наказувала директорка ще на співбесіді:

— Рен-далл Са-віт-рі.

Брама блимнула каскадом червоних вогників, але не відчиналася. Натомість згори пролунав іронічний голос:

— Кхм, панянко, це ви хочете мені повідомити про своє непереборне бажання нажити проблем?

— Яких ще проблем? — Дівчина випросталась, спантельично вишукуючи джерело голосу. — Я волію потрапити досередини.

— І відколи це вам можна досередини?

— З моменту вступу, ні?

— Браво! Перша правильна відповідь. Та на правах Брами мушу відмовити вам у цьому і раджу нині заганяти своє життя в прірву безвиході подалі звідси. Бо ви — повноправна студентка Академії Аматерасу.

— Отож-бо! Відчиняйте швидше. — Рен нетерпляче постукала у ворота, хоч і передчувала, що це ефекту не дасть.

Поміж кованими лозами за нею спостерігали фігурки химерних створінь із лукавими посмішками, проте голос не належав жодному з них.

— Панно, — скрущно повела далі Брама чи хтось, хто ховався за нею, — не вистачає вам дрібненької деталі, щоб увійти.

— Сподіваюся дізнатися про цю деталь, — процідила Рен, широ сподіваючись також, що ніхто не помітить, як вона зранку веде розмови з кованою брамою.

— Ваша форма, — драматично відказав голос. — Наскільки я бачу, а бачу я незлецьки, вона цілковито відсутня.

— Мене не попереджали, що тут носять форму. Гаразд, винесіть мені догану або що...

Дівчина зиркнула на годинник і зрозуміла, що шанси встигнути на першу лекцію неухильно зменшуються.

— Ні-ні-ні, це не в моїй владі. Та коли бажаєте доброї поради, то біжі-іть відсіль, бо в пані директорки нині такий настрій, що скисла слив'янка, — відказала Брама в унісон із блиманням червоних вогників і погасла.

— Пречудово... — Дівчина опустилася на бордюр і підперла голову руками. — Звідки, скажіть, я мала дізнатися про вашу форму? — пробурмотіла вона до усміхнених рогатих потвор, які ховалися в металевому листі.

— Статут Академії, стаття шоста, — повідомив виважений голос.

Рен підвела голову і помітила високу дівчину, яка минала її, навіть не зачепивши поглядом. Бездоганно випрасувана сіра спідниця, жакет, застібнутий на всі гудзики, і бежева блузка — оце, мабуть, і є форма Академії. Студентка скидалася на першу відмінницю або ж горду красуню. Віяло від неї крижаною незворушністю — так, що здавалося: під довгими віями ховаються льодини замість очей.

Рен, певна річ, не читала статуту, про який нагадала незнайомка. Вона забула про нього, як і про більшість речей, які щось важили до аварії.

— А де ж мені?.. — Не встигла Рендалл закінчити запитання, як потенційна однокурсниця щось шепнула до Брами, простягла праву руку і... пройшла. Пірнула просто крізь зарості з металу, наче то ріденький живопліт!

Рен підхопилася вслід за нею, але ледь не врізалась у холодне зализо.

Тоді ж вона відчула на собі новий погляд. Такий, наче в спину тицяли голками. Озирнулася — пальчі очі незнайомця та волосся кольору лісової пожежі створювали трохи хиже поєднання.